

DE L'ACORD MENTAL A L'ACORD PUBLIC

Però els partits s'haguessin de limitar a preveure i encertar el futur immediat a un període puntic i a trobar el millor camí per actuar-hi, i esquivar podria mostrar-se satisfeta i àdhuc canviar-se el seu comportament. La seva norma de conducta, determinada en els seus més destacats comiços, cas d'haver-la de simbolitzar en un gràfic, tractarien una línia dreta que lligues l'any 1946 al 1950, a una corba fins avui.

Però la política, que no és ni contemplació ni escola filosòfica que es puguin passar de les premses del rellotge de la vida, exigeix als partits, i sobretot als exaltats, altres satisfaccions que l'honor de llurs «oberts» i el goig de llur vocació. D'aquí que ens declararem acontentats quant al camí, al poc camí, que hem fet en conjunt tots els grups contra la «fortalesa enemiga». La dispersió, sense haver-hi acordat la tàctica, compromet l'honor de la batalla, sinó i tot la seva pròpia realització. I, amb tot...

Tot i això, encara ens quedem motius suficients per a confiar en aquesta cosa tan senzilla que és el posar-se d'acord tots aquells que ja ho estan mentalment. N'hi hauria prou que es respongués amb jers al que es declara, s'escriu o es pensa per a obtenir un principi d'acord, per a fer la primera passa que ens condueix a majors coincidències.

Es pot dir, conegudes actituds i declaracions individuals o col·lectives pronunciades a l'alt, per tot França, que una enorme majoria, per a no dir a unanimitat dels catalans, s'ha fet seva la que se'n diu «solució democràtica» per a resoldre el problema espanyol. En aquestes darreres temps, s'ha evidenciat una acusada flexibilitat en sectors reals que, per estar representats en el Govern, es desesperejava de fer-los comprendre la realitat, aquesta, ai, i tan crua i desoladora realitat que desespera el cor. I àdhuc els qui en alta veu persisteixen en solucions integrals, sense compromisos de cap mena, parant-los únicament se us mostren ajanyosos de sortir de l'impasse en que ens trobem. És pot dir, doncs, que a França — tret de rares excepcions — es té el nostre problema; de les seves dificultats i de les possibilitats de solució, mes opinions perfectament conciliables.

Què impedeix, doncs, que aquesta tàctica entesa pugui ésser formalitzada per a fer més operant el nostre proselitisme? Tenim ben presents els arguments que acusaven — acusen, encara? — determinades «noses». En aquestes altures del nostre Catàlv, vistes i suspeses les actituds de la diplomàcia internacional, nosaltres expressem l'opinió — i pesem ben bé els nostres mots — que la no solució del problema espanyol no té gran cosa a veure amb el comportament dels grups exaltats. Tothom pot lluitar-se a especulacions «entorn del clàssic». Si s'hagués... però no es pot dir, amb convenciment fonamentat, que hagi existit mai en els medis dirigents del món el propòsit de donar el cop de mà decisiu contra Franco, i Déu sap quantes ocasions s'han perat de poder-ho fer sense traspàs.

Les Institucions no són — o no haurien d'ésser — un obstacle per a res. Ara bé, si els monàrquics persisteixen a mantenir la seva, aminorant d'un hipotètic dret dret, no fóra lògic que els republicans reneguéssim les nostres, més recents i, sobretot, més justificades per raó d'un dret en voga en tota societat moderna.

Hi ha, és cert, la qüestió de la permanència del Govern exaltat, però aquesta pot ésser resolta amb la bona voluntat de tothom. No es tracta per a nosaltres d'especular sobre la seva composició, ans d'estudiar-lo i tenir-lo en compte en tant que peça de la màquina en «marxa» contra el feixisme espanyol... i això mentre es tinguin proves garantides de la seva responsabilitat, la qual condició no és complerta ni la podem esperar del seu actual Cap.

Determinis el paper i el lloc de cada un en l'ofensiva antifranquista, i no es desdenyi, perquè si, aquesta o aquella barricaada. Els partits, els sindicats, els deportats, els intel·lectuals, i les mateixes Institucions, posseïen vastes zones d'influència a tot arreu del món. Cal combinar aquests ascendents i traure'n el màxim profit possible, de manera que no es torni a repetir el desafiament d'orquestres quan ens trobem altre cop davant d'un cas com el de la carta de Mr. Acheson.

DE CATALUNYA ESTANT

Exposició política

BARCELONA, febrer, 1950. — L'ajuntament franquista celebra l'entrada al mig segle amb una exposició de fotografies que constituïa la història retrospectiva de diferents aspectes de la vida ciutadana. El fet ha passat completament desapercbut de la majoria de barcelonins i a més un cop clausurada, hom ha sabut que entre les fotografies recordatòries de l'actuació municipal en els darrers temps figuraven — i ves per on! — les dels nostres al·lèssos populars Lluís Companys, Jaume Aiguadé, Carles Pi i Sunyer i H. Salvadó.

Una caixa d'armes

La breu estada de Nicolás Franco a Barcelona ha donat lloc a «oreure» que l'home s'interessava en algun «fer» de categoria. En efecte, el germà del «Caudillo» és accionista d'una infinitat de negocis i entre ells «Banyera» la «Casa Sans», fabricadora de limes del carrer de Casanova. El cas és que aquesta casa, per tal de resoldre les dificultats per manca de fluid elèctric, adquirí un motor a l'estranger, el qual, en arribar fa temps a Barcelona provocà un gran desori entre els policies que volien saber, de totes passes, la procedència de les ARMES que contenia la voluminosa caixa. Portats per la més gran diligència, els guardadors de la seguretat franquista esbrinaren per tot i a la casa destinatària no trobaren rastre ni d'una espingarda. Com que era natural que es «alijistes» es neguessin, llurs encaixadors arribaren fins a Nicolás Franco el qual, com podeu suposar, no sabia res d'aquestes activitats clandestines. I com que no hi havia manera de convèncer els espanyols policies, calgué l'ahada a Barcelona de l'ambaixador a Lisboa. Finalment, i només després d'aquest testimoni excepcional es pogué donar per liquidada la qüestió de les armes, i la Policia de la nostra capital quedà així un motiu de regreccament i guai a tot si algunes condecoracions. Què hauria passat, però, si el motor l'hagués rebut algun industrial sense influència? Ah, aleshores hauria calgut Déu i l'ajut (llegiu diners) per a deixar-lo tranquil i en bona harmonia amb el règim.

Un «azul» com tants d'altres

Emparant-se en la seva amistat, un subjecte visità un funcionari del Consolat de Cuba, al qual deixà mort per terra i immediatament li robà dues mil pessetes que portava al damunt. El cínic tornà al seu treball de la casa «Hércules» tot brut de sang, i un cop descobert el crim se'n contressa tranquil·lament als policies. L'autor d'aquest repugnant fet no és altre que un combatent de la «Divisió azul» i de les SS. Alemanyes. Havia entrat al seu treball per

imposició del «Sindicato vertical» de assurances. La premsa no és com en temps de la República i porga be les notícies per tal de dirigir l'opinió sensata. Per això el fet ha estat «despatxat» amb poques ratlles.

La falsa carta de Prieto

A excepció de «La Vanguardia», tota la premsa diària barcelonina publicà una carta atribuïda al líder socialista Indalecio Prieto. Procedia de «Arriba» el qual, es diu, l'obtingué mitjançant diners d'un individu suspecte (1). Val a dir que a ningú no donà la més mínima confiança a l'esmentada publicació i el creixent rumor d'indignació per la malifeta obligà la censura a prohibir-la, després de divulgada. En presentar les galeries de «Destino» es féu observar que en el cas de voler reproduir la carta no ho fessin, car «s'han circulat ordres de no parlar-ne mes per haver-se comprovat la seva falsetat». El conegut Galinsoga, de «La Vanguardia», havia respost així als incessants requeriments de la «Delegación de Propaganda». «No no la publicaré perquè ni el Barón de Terradas crec en su autenticidad».

La mort d'A. Hurtado

Ha mort, sobtadament, Don Amadeu Hurtado, jurista i polític ben conegut en tots els sectors catalans. Feia poc de temps que s'havia reintegrat a la Pàtria i portava una vida reservada. La seva mort ha estat molt sentida. A l'acte d'enterrament hi acudí una immensa gernació de ciutadans de totes tendències que recordaven la seva intensa actuació des que l'any 1906 es presentà a la llista de «Solidaritat Catalana» i desterrà don Alfonso Sala del seu feu de Terrassa. Fou diputat a les Corts Constituents i Conseller de la Generalitat de Catalunya.

Incidents universitaris

Els estudiants falangistes han provocat els catalans amb motiu de «El día del estudiante caído». No és aquesta la primera batussa i tot fa creure que aquells estan disposats a oposar-se, de totes maneres, al ressorgiment cohesionat del catalanisme universitari. Els mateixos valents han impedit la publicació de l'ex-

L'ESQUERRA A MEXIC

El 18 de febrer fou elegit el nou Consell Directiu d'Esquerra Republicana de Catalunya de Mèxic en la següent forma: President, Enric Canturri; Vice-President, Dalmau Costa; Secretari de Relacions, Màrius Calvet; Secretari d'Ajut, Ricard Altava; Secretari d'Actes, Salvador Maset; Secretari Administratiu, Joaquim Duran; Secretari de Propaganda, Roc Boronet; Vice-Secretari d'Actes, Amadeu Oliva i Secretari Tresorer, Marian Font.

El nou Consell Directiu ha tramès una afectuosa salutació a tots els militants de l'interior i de l'exili, per mediació del Consell Executiu i una altra al Secretari General Josep Tarradellas amb motiu de la malaltia que el té allunyat de les tasques polítiques.

LA HUMANITAT correspon sincerament a l'endrega dels nous elegits amb el mateix fervor que enclou llur Visca Catalunya!

La humanitat

PORTANTVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA adherida a SOLIDARITAT CATALANA

2a EPOCA. — Núm. 120. — 20 de Març del 1950

Fundador: LLUIS COMPANYS

Preu: 10 francs.

A PROPOSIT DE LES Delegacions Catalanes

ALGU ha opinat que la creació de les «Delegacions Catalanes als països d'Amèrica» havia d'ésser lògicament precedida per la constitució d'un Govern o, almenys, d'un Consell Assessor Central i que, no havent procedit per aquest ordre, s'incuria en el defecte expressat per la locució «posar el carro davant del bou».

Però, com que el projecte no podia arrossegar-se per molt de temps darrere d'un terreny dilatori, jo he d'aprovar el seu trasllat al de les realitzacions. És cert que aquest trasllat no ha estat total. Ho hauran aconseguit així les diverses consultes i l'estudi de la qüestió que durant un període necessari de temps, han ocupat l'honorable President de Catalunya.

Per a estimar el punt d'encert d'aquesta decisió, cal comprendre prèviament que no és l'accessori sinó el principal, allò que s'ha posat, ara, en funcionament. Perquè encara que s'hagi anunciat prudentment que les «Delegacions» creades, són només la base de la seva estructuració completa, no per això deixen de constituir-ne la part més útil, talment els fonaments de qualsevol construcció.

A més, la patriòtica insistència dels nostres conacionals, sobretot dels qui es troben esparsos per terres d'Amèrica, no podia quedar desatesa per més temps.

Més que el text publicat, és la seva virtualitat el que vull ponderar. L'esperit, més que la lletra. Per això no és estrany que de tot l'articulat en retingui preferentment la Disposició Adicional que concedeix al conjunt de les Delegacions admeses, la facultat de modificar i d'adaptar a les necessitats que el propi funcionament assenyal, les «normes» per les quals deuen regir-se. Les possibilitats d'una eficiència i d'una expansió superiors, radiquen en aquest darrer article i

estic segur que els nostres compatriotes d'Amèrica reforçaran, en la pràctica, aquesta apreciació. Ve a tomb el record del càlid acolliment que els mateixos nuclis de catalans havien dispensat a iniciatives semblants, encara que d'objectius molt més limitats. Fa més de trenta anys, el «Servei de Relacions Exteriors», establert pel Centre de Dependents, va confeccionar el primer cens complet d'emigrants i publicacions catalanes, existents en altres països, totes les quals corresponguen, després, amb interès molt viu a les finalitats patriòtiques d'aquell organisme. Pocs anys més tard, de comú acord amb l'A. P. de l'Ensenyament Catalana, era aquesta la que es feia càrrec de la documentació recollida pel «Servei» i en treia els elements que li permetien incremen-

tar el seu cos de Comissions Delegades, de les quals li en pervingué més de la meitat de la seva puixança ulterior, tant pel nombre dels seus ingressos, com pel volum dels seus ingressos.

Per bé que ara sigui des de l'exili, els vincles que estén la Generalitat vers els nuclis de catalans de l'altra banda del mar constitueixen una més àmplia vertebra corporativa que, amb la solvència i la qualitat dels factors intervinents, promet un rendiment molt superior al de les provatures precedents.

Diversos portants catalans han assenyalat el profit que hom pot esperar de les Delegacions en exercici. El Poble Català, de Mèxic, en un editorial, fa esment de les tasques a realitzar, convenients i ambicioses totes elles, però que reclamen, algunes, dels seus executors, dots especialitzades.

No seria just que algú m'acusés de voler-les negligir. De cap manera! Però el mateix editorialista convergeix anticipadament amb la Generalitat quan aquesta, en dictar les «normes», s'expressa contra el règim franquista i a favor de la reconstrucció nacional de Catalunya i és en aquesta direcció que les primeres fites em semblen accessibles.

Precisaré, encara, que l'esforç més sostingut no crec que hagi d'ésser emmergat en divulgar les diverses formes d'opressió que s'abaten, per igual, damunt dels ciutadans liberals dels països dominats pel dictador. Incombeix als homes de la República Espanyola — als quals, si hi ha cas, devem ressenyar — prodigar en aquest aspecte, dels seus escrits i les seves Declaracions i els seus missatges a la ONU.

Però Catalunya pot denunciar al món una relació impressionant de greuges, d'atropells i de sofriments que li són particularment infligits, que els homes de la República Espanyola mai no inclouran en cap de llurs memorials. Del baròmetre de la fòbia anticaltanista, instal·lat per Franco, n'han estat revelades a l'exterior algunes indicacions dels graus

«Aquests excursionistes!»

Per les muntanyes catalanes apareixen, sovint, inscripcions altament molestoses per al règim, com és ara «Visca Catalunya». La cosa ha estat denunciada per «Brecha», escripta peis de la Bandera Onésimo Redondo. «Damos desde estas columnas escriben — la voz de alarma a nuestros camaradas para que vigilen i denuncien las actividades de todos aquellos centros que como el UEC, JEV y «Aliaga de les Cortes» permiten, porque seguramente son las enseñanzas que se les va en ellos, que sus miembros, a unos centenares de metros de la frontera francesa, se acuerden de España para desmembrarla, cuando allí precisamente deberían crecerse como buenos españoles y rogar por una España potente...»

rien transcriu textualment deixant a la responsabilitat dels «valientes» redondistes l'estil i l'emboïc que els són peculiars. — C. I.

N. de la R. — El senyor Prieto aclareix des d'«El Socialista» que ja en una altra ocasió s'intentà barrejar Leon Blum, Dámaso Berenguer i el mateix en un fals afer de clandestinitat antifranquista, per mitjà d'una doble carta apòcrifa del segon. Segons el mateix Prieto, el tristement cèlebre Pérez Madrigal s'ha declarat autor de la nova falsetat i fins accepta felicitacions per l'«hazaña».

L'Agència OPE reproduïx un seu article del periodista americà Mr. White, publicat al «Soir», de Belçica, després d'un viatge efectuat a Espanya. Nosaltres n'extraïm els següents paràgrafs:

«A Espanya, gairebé tots els ciutadans semblen estar d'acord que a Franco li manquen l'educació i la instrucció necessàries per a ocupar el càrrec de Cap de l'Estat. Franco entrà a l'exèrcit, de jove, amb uns coneixements culturals molt limitats. Els militars que a Espanya pensen realitzar una bona carrera dins de l'Artilleria, a Cavalleria o en els Estats Majors, no dissimulen llur desdeny envers l'altra arma. El general Franco condueix el seu Govern com manaria un nucli militar, gràcies a un mètode d'ordres, de contraordres, d'estratagemes i de pànois. El mateix és fa perfectament càrrec de la seva manca de base i dedica una

més pujats de ferocitat, però no cap de les que constaten els de la més subtil i inalterable perfídia.

Ara mateix m'arriba la informació de dues sessions dedicades a honorar la memòria de l'il·lustre escriptor català Antoni Rovira i Virgili, que han tingut lloc a Catalunya. No puc referir els noms dels amics que hi han assistit ni menys els de les personalitats que hi han pres part, perquè aquests actes han hagut de portar-se a cap clandestinament.

Així era un editor que havia de decidir no obrir més concursos per a dotar obres d'imaginació, en català, perquè la censura, després, no els en autoritzava la publicació. Ahir, també, que es prohibia el festejar amb un sopar l'èxit aconseguit pel poeta Sagarra amb la seva darrera obra teatral. I que, amb motiu de l'enterrament del mestre Lamotte de Grignon varen ésser dictades mesu-

res restrictives de la manifestació del sentiment popular de la Banda Municipal que aquell gran músic, amb la seva direcció, havia combatut de prestigi. I ja no d'ahir, sinó de molt abans que el creixement de la població de Barcelona ha d'ésser forçosament subornat al de Madrid (la cinic, o un humorista, ha fet imprimir en unes cartolines representatives d'una taxa percebuda en tots els locals públics: «Barcelona és la segona ciutat d'Espanya perquè no té un asiento en ella el trono de Castilla» Sic).

Una altra ben curiosa imposició és que a la nostra ciutat no es deu registrar un nombre de matrícules d'automòbils i bicicletes que ultrapassi el de Madrid i sempre que això està a frec de succeir, se'n sospen el despatx a la capital catalana, mentre a l'espanyola segueixen expenent-les amb totes les facilitats.

La relació pot oferir moltes altres mostres d'identica significació — sense oblidar l'intent de desplaçar la indústria catalana — i, com a colofó, senyalar la vigència de les oprobioses mesures que no deixen aparèixer un sol rotol ni un sol periòdic en la llengua peculiar del país ni una sola bandera que ostenti els nostres colors nacionals.

En resum, les Delegacions «consulars» de la Generalitat, lluny d'operar al secret de la diplomàcia, haurien d'ésser les sores trompetes, ressonants a tots els vents propicis, que divulgassin amb persistents tocs d'alerta, les sinistres intencions del tirà genocida d'anihilar el cos, abans puixant, espiritualment i materialment, de Catalunya. El President Iria, en crear les Delegacions Catalanes, alhora que ha posat en peu un organisme d'abast il·limitat, ens confirma la seva noble inquietud per a conservar les nostres essències prairals i la seva voluntat tenaç de sostenir la unitat del nostre país. El President Iria, amb més compartits pels seus compatriotes, obren la porta a totes les confiances. Una vegada, a Jericó, va ésser ai so d'unes trompetes que les muralles s'esfondraren...

L'OPINIO INTERNACIONAL

gran part del temps a la lectura d'obres històriques i biogràfiques. Recentment, i probablement a causa de la perllongada paralizació dels negocis a Espanya, s'ha llançat a l'estudi dels temes econòmics...

Hi ha una facetat en el seu caràcter, que de seguida sorprèn els estrangers... la freda crueltat i la deslluïda mediocritat que aparenta el personatge. Hi ha qui recorda el fet, que durant la guerra civil deixés afusellar fredament un cosí germà seu, sospitós de republicanisme. Amb més residència, però en veu baixa, es relata la forma en què tracta el seu pare, al qual no va estimar mai...

Libertat i dirigisme

Arno Dosch Fleuret publica a «Excelsior», de Mèxic, una crònica de Madrid de la qual reproduïm el següent:

«Ya se puede notar sobre la superficie misma de la vida hispana el malestar provocado por los esfuerzos de la Falange para establecer un control dictatorial sobre la industria. Basta con decir que destacados hombres de la banca y de empresas comerciales se han sentido impulsados a expresar abiertamente su protesta y señalar que la situación se ha tornado crítica.

El descontento se endereza principalmente en contra de don Juan Antonio Suances, ministro de Industria y Comercio Exterior, quien también dirige el Instituto Nacional de Industrias. Dicho instituto ha alcanzado un control casi total del comercio y la industria. Uno de los actos del INI que más indignación causó fué su negativa cuando los productores de artículos de consumo solicitaron que los créditos exteriores de España fueran utilizados para la adquisición de maquinaria nueva y materia prima.

El malestar mercantil se hizo más agudo cuando el secretario de Estado Acheson, censurando indirectamente al INI, en su reciente carta

CARNET POLITIC

El senyor Albornoz, en nom del Govern de la República Espanyola, ha llançat, des de Mèxic, una crida a l'opinió pública dels països democràtics. El document és llarg, molt llarg, i qualsevol que conega només una mica les exigències de les empreses informatives i de la premsa, sap que la crida caurà en el buit per manca d'atenció. Ben escrit, amb raonaments que no per ésser sobradament coneguts deuen de tenir el seu pes davant la història, el document conté excessives disquisicions, més pròpies de capítol d'un llibre blanc, roig o verd, a la manera dels que llancen els governs, que no pas d'una declaració o, en aquest cas, apel·lació als pobles. Al nostre entendre, l'autor ha confós la mesura i el to d'una conferència o d'una declaració personal amb els d'un text governamental. Conté, malgrat el desig d'evitar l'«insulto» i el «desparante», frases despectives per a pobles que han desaparegut de la terra i s'hi excita els pobles contra els governants que han escollit ells mateixos. Exageradament polèmic, el text en qüestió està cridat a passar sense pena ni glòria, postergat a la categoria d'una esbravada com tantes d'altres que coneixem i que no ens han guanyat ni una simpatia més.

Ens consta que l'opinió que acabem d'emetre és compartida, precisament, per elements que estan molt més a prop del senyor Albornoz que de nosaltres. Tant és així que no fora d'estranyar que l'ínic resultat d'aquesta darrera pensada no fos altre que el d'acabar de dividir la política exiliada i més concretament els grups que figuren en l'actual Govern. Trist resultat, tanmateix, que ja coneixia per endavant el senyor Albornoz i, això no obstant, res no li ha fet aturar el «gesto» personal determinat amb qui sap-la desconsideració per als seus companys de Govern. Definitivament, el senyor Albornoz no és dels qui s'ajuden davant les exigències dimandades de la col·laboració ministerial.

Segueix creixent a totes les Amèriques la campanya contra la possibilitat de rehabilitar internacionalment Franco. Als dos principals sindicats nordamericans i a l'«American for Democratic Action», s'han afegit altres sindicats i organitzacions llatino-americanes per a intensificar l'acció opositora. Llegint els conceptes energics de llurs missatges i protestes hom ha de concloure que la consciència universal no solament resisteix a la seva mort sinó que fa front a totes les escomeses dels clans que pugnen per a fer riure, amb altres etiquetes, les intencions i els actes que tothom creia irremissiblement arconats per una afosa guerra. A despit dels interessos, encara hi ha premsa que, indepenentment de la nostra causa, s'eleva contra la prostitució d'uns compromisos signats de cara al món amb la sang de milions de vides.

Tot i la magresa de la majoria que ha guanyat el «Labour Party», cal

reconèixer que aquesta constitueix una magnífica «performance» per part d'uns homes que han governat durant cinc anys en condicions dificultoses, amb un programa que ha lesionat interessos de casta i d'empressa. Cinc mesos enrera, els sondatges de l'opinió pública els eren francament desfavorables, però l'entusiasme i el grau de maturitat política dels progressistes d'aquell país els ha permès de renuntiar la costa fins a ultrapassar els conservadors. La distància que els separa, però, comportarà una frenada laborista i els seus adversaris tractaran de fer-la favorable al franquisme, tot oblidant descaradament els «antecedents» i la guerra.

La premsa espanyola que hauria escrigut, en el cas que Churchill es trobés en les mateixes condicions d'Atlee, la llei d'un vot de majoria com a determinant d'una neta victòria, ara la ridiculitza i hi fa jocs de mans en favor dels «torres». Augusto Assia s'ha comportat, des de «La Vanguardia E.», com un enervant agent electoral d'aquests darrers. Totes les seves cròniques han estat dedicades al «poin» de bar i a demagrar els laboristes, fins a fer comparacions inabils, preteixant una mena de canibalisme electoral per part d'ells i això mentre tota la premsa anglesa ha fet remarcar el caràcter cavalleresc de la contesa electoral. Prement peu d'una reconanació a la prudència per part d'un funcionari del Foreign Office, el condecorat periodista hi ha respost amb auleria, invocant els seus drets de mascle, sense tenir en compte que cap periodista estranger — no cal citar certs casos per arconeguts — no s'hauria atrevit a parlar d'una falangista qualsevol, amb la forma que ha fet Assia d'un ministre anglès, sense ésser immediatament expulsat d'Espanya... si altra cosa no.

La situació interior continua agravant-se per més que dissimuli el propi Franco. Aquest persisteix en la seva jactància, i en el seu darrer discurs ha exigít, no res menys, que una reparació per part de totes les potències a Espanya. En realitat, el que demana Franco és un bon preteix, en vil metal, i la resta són abstruccions d'estadista de «Bar Chichote».

Peron es va descorant i després de tancar la caixa al seu «compradre» ha cridat els més destacats funcionaris — l'ambaixador ha admittit — que el representen a Madrid. No és estrany, car Peron ha arribat a la conclusió que l'«hispanisme», versió franquista, consisteix a comprar de franc a les «hijas» i reservar l'or per als Estats franquejats.

I malgrat les influes del «Caudillo» la solista s'esfonsa. A Tànger, i en un sol dia, baixà de 6,30 a 6,15, la qual davallada, provocà un fort malestar. Per a renuntiar la cotització, el gornal estratègia ha pres grans decisions: nous afusellaments i massives detencions. Les darreres efectes els monàrquics que en nombre de 40 han anat a engruïzir l'erogàstia madrilenya. Al cap d'ells hi ha anat la Duquesa de València, aquesta senyora que amb el seu exemple ja quedar en ridícul els ben peixats dinasties... activament o passivament sostenidors de l'«usurpador».

En el moment de tancar aquest Carnet ens arriba la notícia que, requerit per l'Assemblea de l'ONU, el Tribunal de la Haia ha dictaminat, per una votació de 12 contra 2, que aquella Assemblea no pot admetre nous Estats en l'organització internacional, sense una reconanació del Consell de Seguretat. Com que en aquest organisme s'exerceix el dret de veto per les grans potències es pot presumir, des d'ara, que Franco no podrà integrar l'ONU, car és de creure que toparà amb aquest requisit revalidat pel Tribunal de La Haia.

En el moment de tancar aquest Carnet ens arriba la notícia que, requerit per l'Assemblea de l'ONU, el Tribunal de la Haia ha dictaminat, per una votació de 12 contra 2, que aquella Assemblea no pot admetre nous Estats en l'organització internacional, sense una reconanació del Consell de Seguretat. Com que en aquest organisme s'exerceix el dret de veto per les grans potències es pot presumir, des d'ara, que Franco no podrà integrar l'ONU, car és de creure que toparà amb aquest requisit revalidat pel Tribunal de La Haia.

Ha mort PAU PADRO

Prada. — La malaltia que ja havíem anunciat del President del Consell Executiu de la «Unió de Rabassaires», Pau Padró, semblava evolucionar cap a una franca millora, quan un segon accident cardíac sobrevingut el dia 1 de març, li va ocasionar la mort.

Pau Padró Canyelles, que tenia 53 anys, havia nascut a El Vendrell i des de jove s'havia fet conèixer en les lluites socials i polítiques de la seva comarca. Sofrí persecucions, empresonaments i amenaces de mort. Durant la repressió de Martínez Anido fou víctima d'un atemptat. Tothom fou víctima d'un honestat, una senzillesa i una sinceritat que li feien guanyar el respecte fins dels seus contraris. L'any 1931, fou elegit membre del Consell Central de l'Unió de Rabassaires, i en 1932, President de la mateixa. En les eleccions del 16 de febrer 1936, fou elegit diputat a Corts, per Barcelona circumscripció, en la candidatura de col·lecció de les esquerres. En 1937 fou president del Consell d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya i en 1946 Conseller de la Generalitat.

El centenari parlaren en elegit de Pau Padró, els senyors Baques per l'U. de R. Serra i Muret pel Govern republicà i Arnau Cortina en nom del President Iria. Al Consell de la Unió de Rabassaires i als seus fills, presentem el nostre més sincer condol. Descansi en pau l'infatigable lluitador.

tuí una imponent manifestació de dol. Aquesta fou presidida al costat dels seus fills Josep i Salvador, pel mateix Pau Padró, semblava evolucionar cap a una franca millora, quan un segon accident cardíac sobrevingut el dia 1 de març, li va ocasionar la mort.

Diverses representacions polítiques i l'Unió de Rabassaires hi foren representats per nombrosos adherents. L'Esquerra i LA HUMANITAT hi foren representats per Julià Gual i nombrosos militants de Perpinyà. Excusaren la seva assistència i enviaren lletres i telegrams de condol, el Mestre Pau Casals, el President Iria, Nogués i Biset, president de les Corts, Josep Tarradellas, secretari general de l'Esquerra, Santiago Vila, Enric Roig, etc.

El centenari parlaren en elegit de Pau Padró, els senyors Baques per l'U. de R. Serra i Muret pel Govern republicà i Arnau Cortina en nom del President Iria. Al Consell de la Unió de Rabassaires i als seus fills, presentem el nostre més sincer condol. Descansi en pau l'infatigable lluitador.